పేదభార్య కోరిక

చింతా రాంబాబు

"ఏమండీ, ఈ రోజు పై తరగతి టిక్కెట్టు' తీసుకొని మనం కల్సి సినిమా చూడాలండి."

గోపాలం భార్యవైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు!

"మన పెళ్ళయిన దగ్గర్నుండి నా మనసులో దాచుకొన్న కోర్కెండి ఇది." గోపాలం మనసు చలించి భార్యవైపు బాధగా చూశాడు.

"అంత డబ్బుపెట్టి ఆ టిక్కెట్టు కొనటం మన తాహతుకి మించినదే అయినా ఈ ఒక్కసారికి నా కోర్కె మన్నించండి."

ఈసారి గోపాలం పూర్తిగా కదిలిపోయాడు.

తమ పెళ్ళయిన ఈ రెండేళ్ళల్లో భార్యకోరిన మొదటికోర్కె! అడిగినా తీర్చలేని ఆర్థిక పరిస్థితి తనది. అర్థం చేసుకొని అడగటం మానేసింది. ఈ రోజే ఏమిటో ఇలా బయటపడింది. అయినా కల్సి కూర్చోవటం మినహాయించి ఎప్పుడన్నా సినిమాలకి వెళ్తూనే వుంటారు.

"ఏమండి, ఈ చిన్న కోర్కె తీర్చలేరా?" రెట్టించింది రాజేశ్వరి.

గోపాలం వెంటనే సమాధానం చెప్పలేకపోయాడు. ఆమె మనస్సేమిటో అర్థంచేసుకోటానికి ప్రయత్నించసాగాడు. చాలామందికది అతి చిన్న కోర్కె! కాని, తమలాంటి వాళ్ళకది చాలాపెద్ద కోర్కెక్రిందే లెఖ్ఖ! సినిమాకోసం పదిరూపాయలు ఖర్చుపెట్టటమన్నది, ఒక పదిరోజులపాటు పంచభక్ష్య పరమాన్నాలతో చేసుకోవటం లాంటిది. అలాంటిది ఆమె అడిగిందని ఎలా ఒప్పుకోగలడు?

"కావలిస్తే నువ్వెళ్ళిరా రాజేశ్వరి, డబ్బులిస్తాను" అన్నాడు.

"రూపాయి పావలా ఇస్తారు! నేల టిక్కెట్టుకి నేనొక్కదాన్నే వెళ్ళిరావాలి. అదేగా మీరు చెప్పేది." కొద్దిగ కోపంగా ధ్వనించిందామె కంఠం!

"పోనీ, నేను కూడ వస్తానులే" అన్నాడు సముదాయింపుగా.

"వచ్చి ఏం లాభం? మీరొకచోట నేనొకచోట కూర్చోవాలి. ఎప్పుడన్నా వెళ్తే యిదేగా జరిగేది. ఈ సారికి మాత్రం కల్సికూర్చొనే టిక్కెట్టు తీసుకోవల్సిందే" పట్టుబట్టింది రాజేశ్వరి.

భార్యతో కల్సి సరదాగా చూడాలని తనకిమాత్రం వుండదు? సాధ్యంకాక సమాధానం చెప్పలేకపోతున్నాడు కానీ! పెళ్ళికిముందు ఇలాంటివే తనూ ఎన్నో కలలుకన్నాడు. కుటుంబం దారిద్ర్యంలో పడిపోవటంతో ఆవన్నీ చంపేసుకొన్నాడు.

"ఈ 'శ్రీమతి శ్రీవారు' సినిమా చాలా బాగుందటండీ! భార్యాభర్తలిద్దరూ కల్సిచూస్తే ఇంకా బాగుంటుందట! మన చుట్టుపక్క వాళ్ళంతా చూసేశారు కూడ నాకోసం ఒక్క పదిరూపాయలు ఖర్చుపెట్టలేరూ?" ఈసారి రాజేశ్వరి కంఠం దీనంగా ధ్వనించింది.

పరిస్థితిగోపాలంకి కూడ బాధగానే వుంది. అయినా ఏం చెయ్యగలడు? డబ్బుతో పని! అసలు డబ్బులేని వాళ్ళకలాంటి 'హైక్లాస్' కోరికలు వుండకూడదు. వుంటే తనలాంటి బడుగుభర్తలు తట్టుకోలేరు.

"రాజేశ్వరి, నెల్లాళ్ళక్రితం మా అమ్మ కళ్ళద్దాలు కిందపడి అందులో ఒక అద్దం బ్రద్దలయి పోయిందన్న సంగతి నీకుకూడ తెల్సుగా! ఈ పదికి ఇంకో అయిదు వేసుకొంటె అద్దం వస్తుంది. ఆ రోజునుండి ఈ రోజువరకూ పదిహేను రూపాయలు మిగిల్చి ఆ అద్దం వేయించ లేకపోయ్యాను. మొన్నరాత్రి చీకట్లో సరిగ్గా కన్పించక కిందపడి, నుదుటికి పెద్దబొప్పికూడ కట్టింది. అయినా ఆమె అద్దం వేయించమని నోరు తెరచి అడగలేకపోయింది. ఆ రాత్రి ఒక కొడుకుగా నేనెంత కుమిలిపోయనో చెప్పలేను. ఇంకో పందసార్లుపడి వందబొప్పులుకట్టినా ఆమె అడుగదు. ఎందుకంటె మనింటి పరిస్థితి. నా గురించి ఆమెకి తెల్సుకాబట్టి! నిన్ను దెప్పుతున్నానని అనుకోకు! ఏది ముఖ్యమో ఆలోచించు" అన్నాడు నచ్చచెప్పే ధోరణిలో.

రాజేశ్వరికి ఉక్రోషంతో ఏడ్పు వచ్చేసింది. నిజమే మరి! ఇలా అందరి బాధలు గురించి ఆలోచిస్తూపోతే మరి తనకోర్కె ఎప్పటికి తీరేను? పైగా సినిమా ఈరోజుతో ఆఖరు. ఏడుస్తూ గిర్రున లోపలికి పరిగెత్తింది.

గోపాలం తేరుకోటానికి చాలా టైము పట్టింది. అసలు రాజేశ్వరిది పిచ్చికోర్కె కాకపోతే మరేమిటి? తన చిన్నతనంనుండి తామంతా నేలటిక్కెట్టుకి అలవాటు పడ్డవాళ్ళే! తల్లీ తండ్రితో వెళ్ళినా వేర్వేరుచోట్ల కూర్చొనేవాళ్ళు! ఏనాడు ఎవరూ ఇలా కల్సి కూర్చోవటం గురించి ఆలోచించలేదు.

కాలంలో వ్యత్యాసం వుంది కాబట్టి భార్యకోర్కె తీరుద్దామంటె తనుమాత్రం ఏం చెయ్యగలడు? అకస్మాత్తుగా తండ్రిపోవటంతో ముగ్గురుతమ్ముళ్ళకి ఒకచెల్లికి బాధ్యత వహించవల్సి వచ్చింది. చదువైతే చదువుకొన్నాడు కాని చేసేది ప్యూను ఉద్యోగం. వచ్చే ఆరొందలతో ఎలాగో కుటుంబాన్ని నెట్టుకొస్తున్నాడు. తమ్ముళ్ళు కాస్త చేతికి అందివచ్చేవరకూ సరదాలు, షికార్లు చంపుకొన్నాడు. భార్యాకూడ అలాగే సహకరించేది కూడ! ఏమిటో ఈసారే పట్టుపట్టేసింది.

నిజం చెప్పాలంటే, ఆమెకి....

తనని కట్టుకొన్న పాపానికి కడుపునిండా అన్నంలేదు. అయినా అడగలేదు!

అలాగే కట్టుకొనేందుకు సరైన చీరలేదు. అయినా అడగలేదు!!

వున్న ఒక్కగదిలో అందరి మధ్య సర్దుకుపడుకొంటోంది. అయినా అడగలేదు!!!

ఈనాటికి కొత్తదేది అడిగింది.

అడిగి లేదన్పించుకొన్నందుకు పాపం ఎంత బాధపడుతుందో ఏమో!

ఏం చెయ్యటం? తల్లికి కళ్ళద్దం వేయించకుండా ఇలా సినిమాకెళ్తే అమె ఏమనుకొంటుంది? తనని నిర్లక్ష్యం చేశాననుకోదు? ఆమె అట్టుంచి ముందు తన మనస్సే ఒప్పుకోదు.

దూరంగా భార్య ఏడ్పు వెక్కిళ్ళ రూపంలో విన్పిస్తూంది.

ఏటూ తేల్చుకోలేని గోపాలం మనసు మథనపడసాగింది.

చివరకి వచ్చేనెల జీతం రాగానే తల్లికి కళ్ళద్దాలు వేయించిన తరువాతనే మిగిలిన విషయాలు చూడాలని మనసు సరిపెట్టుకొని, భార్య కోర్కె తీర్చటానికే నిర్ణయించుకొన్నాడు.

"రాజేశ్వరి నేనెళ్ళి ఫస్టు షోకి అడ్వాన్సు టిక్కెట్టు తీసుకొస్తాను, రెడీగా వుండు" అన్నాడు ఆమెకి దగ్గరగా వెళ్ళి.

"నిమ్మలేండి" అంది రాజేశ్వరి బింకంగా కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకొంటూ–

"నువ్వొద్దన్నా తీసుకురావటానికే నిర్ణయించుకొన్నాను. నీ కిష్టమైందే కాకుండా, నా కిష్టమైన చీర కట్టుకొని రెడీగా వుండు" అన్నాడు భార్యాని ఉత్సాహపరుస్తూ.

"నెల చివరి రోజులు వున్న ముప్ఫై రూపాయలతో సరుకులు తెచ్చేశారు. ఇంకా పది రూపాయలున్నాయా మీ దగ్గర?" అడిగింది రాజేశ్వరి సందేహంగా.

"ఆవన్నీ నీకెందుకు? టిక్కెట్లు తెస్తాను. రెడీగా వుండు" అనేసి బయటికి నడిచాడు గోపాలం.

నిజం చెప్పాలంటె గోపాలం దగ్గర రెండు రూపాయలు పైన చిల్లర మిగిలాయి. జీతం రావటానికింకా మూడు రోజులుంది. వీటితోనే ఈ మూడు రోజులు గడిపి వెయ్యాలనుకొన్నాడు. ఇప్పుడు ఈ అనుకోని అవాంతరం!

పోని, ఎవర్నన్నా అప్పు అడగటానికి ఇప్పటికే చాలా మందికి బాకీ పడి వున్నాడు. తీర్చలేక మొఖం చాటేస్తున్నాడు కూడ!

ఇంకా వేరే మార్గం లేక తనకున్న ఒకే ఒక ఆస్థి పాత సైకిల్! దాన్ని తీసకెళ్ళి సైకిల్ షాపులో కుదువబెట్టి పది రూపాయలు తీసుకొన్నాడు. దానితో సినిమా హాలు కెళ్ళాడు.

రాజేశ్వరికి భర్త చేత పది రూపాయలు ఖర్చు పెట్టిస్తున్నందుకు ఒక పక్క బాధగా వున్నా, మరొక పక్క ఇన్నాళ్ళకి తన కోర్కె నెరవేరబోతున్నందుకు సంతోషంగా కూడ వుంది.

చిన్నగా పాటలు పాడుకొంటూ 'చక - చకా పనులు చేసుకోసాగింది.

ఆమె బీద కుటుంబంలో జన్మించినా, ఫీజులు లేపు కాబట్టి పదో క్లాసు, వరకూ చదువుకొంది. ఈ చదువుతో పాటు కథల పత్రికలు కూడ చదివేది. ఆ కథల్లో నుండి తన స్థాయికి తగ్గట్టుగా తన దాంపత్య జీవితం గురించి చిన్న చిన్న అభిప్రాయాలు ఏర్పరచుకొంది.

భర్తతో ఎప్పుడన్నా, సరదాగా సినిమాలకి, షికార్లు కెళ్ళాలని, కాస్త ఎక్కువగా డబ్బులున్న రోజు హోటల్ కెళ్ళాలని, ఏవో ఇలాంటి చిన్న చిన్న కోర్కెలు.

కాని, కాపురాని కొచ్చిన తరువాత ఇది కూడ 'గగన కుసుమా'లని తెల్సిపోయింది.

హోటల్ కోసం ఖర్చు పెట్టే అయిదు రూపాయలతో ఇంట్లో టిఫిన్ చేసుకొంటె కుటుంబమంతా తినవచ్చునని, సినిమాకి ఇద్దరి కోసం ఖర్చు పెట్టే పది రూపాయలతో కింది తరగతి కెళ్తే ఇంట్లో అంతా చూడవచ్చునన్న మనస్తత్వం భర్తది.

భర్త మనసెరిగి తనలాగే సర్దుకుపోసాగింది.

కల్సి కూర్చో లేకపోయినా సినిమాకి ఇద్దరూ కల్సి వెళ్ళటానికి కూడ ఈ ఇంట్లో సాధ్యపడేది కాదు.

పిల్లలు నిద్రపోయారు కదాని సెకండు షోకి బయల్దేరితే, తీరా బయల్దేరే సమయానికి ఎలా కనిపెట్టే వాళ్లో లేచి కూర్చునేవాళ్ళు! వదిలేసి వెళ్ళటానికి అంతా చిన్నవాళ్ళు! అరచి గోల చెయ్యటంతో మానేసేవాళ్ళు! ప్రాణం ఉసూరుమనేది. అయినా ఎప్పుడన్నా రెండు మూడు నెలల కొకసారి అంతా కల్సి వెళ్తారు. ఎప్పుడన్నా ఇద్దరూ బయల్దేరితే ఇలా నానారభస అయ్యేది!

ఒకొక్కసారి అనుమానంతో నిద్రపోకుండా కాపలా కూడ కాసేవాళ్ళు!

ఎలాగో తిప్పలు పడి బయటపడ్డా ఏం లాభం?

వెళ్ళేది నేల క్లాసు కావటంతో ఇద్దరూ చెరికొక వైపు కూర్చునే వాళ్ళు! ఆడవాళ్ళకి మగవాళ్ళకి మధ్య ఒక పొడుగాటి చెక్క అడ్డు గోడగా వుంటుంది! సినిమా ప్రారంభం ముందు, మధ్యలోను దాని మీద కూర్చొని మగవాళ్ళు చేసే ఆగడాలకి అంతు వుండదు.

ఇంటర్వెల్లో భర్త ఏదన్నా చిరుతిండి కొని మధ్య చెక్క దగ్గరకి కొచ్చి అందిస్తుంటే సిగ్గుతో చితికిపోయేది! అందరూ తన వైపే చూస్తున్నారేమోనన్న ఒక విధమైన భావంతో కుంచించుకుపోయేది.

వాలా మంచి ఇటూ అటూ మంచి అందిపుచ్చుకొంటుంటారు. అయినా తనకి అదో రకమైన భయం, బెరుకు.

పై క్లాసులో నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ కూర్చొన్న జంటలని చూస్తే వాళ్ళ మీద చెప్పలేని అసూయ, కోపం కల్గేవి. అలాగే తన బీదరికం మీద ఏవగింపు వేసేది. మనసులో యేదో చెప్పలేని బాధ, కసి!

ఒకే ప్రదేశంలో వుండి, ఇలా భార్యాభర్తలిద్దరూ వేర్వేరుగా కూర్చోవల్సి వచ్చిన తమ దుస్థితికి తన మీద తనకే జాలి వేసేది.

ఈ బాధ ఎవరితో చెప్పుకోలేనిది వర్ణనాతీతం!

దీనికి కారణం బీదరికమే కాబట్టి, ఈ క్రింది తరగతిలో కూర్చొన్న తమ లాంటి భార్యాభర్తలందరూ ఒక్కసారిగా డబ్బున్న

వాళ్ళయిపోతే ఎంత బాగుండునని అనుకొనేది మనసులో.

"టిక్కట్లు దొరికాయ్ బయల్దేర"మంటూ గోపాలం రావటంతో రెండున్నర గంటల సేపు భర్త భుజాలపై అలవోకగా వాలి సినిమా చూస్తున్న దృశ్యం రాజేశ్వరి కళ్ళ ముందు మెదిలింది.

ఇది తన పెళ్ళయిన దగ్గర్నుండి ఊహించుకొన్న సుందర స్వప్నం!

చాలా మంది భార్యలు అందులోని అనుభూతి అనుభవిస్తున్నా తనికి అందుబాటులో లేనిది.

ఈ నాటికి తనూ అందుకోబోతుంది.

ఆమెకి గాలిలో తేలిపోతున్నట్లుగా వుంది! ఉత్సాహంతో వళ్ళంతా ఉరకలు వేయసాగింది!!

భర్త వెంట సైకిల్ లేకపోవటం చూసి ప్రశ్నించింది. ఫ్రెండికిచ్చానని అబద్ధమాడేశాడు గోపాలం! సినిమాకెళ్ళే సందడిలో ఇంకా దాని గురించి ఆలోచించలేదు రాజేశ్వరి.

మల్లెపూల కోసం భర్త చేత ఇంకో అర్ధ రూపాయి ఖర్చు పెట్టించి, మళ్ళీ ఆ పూలు అతని చేతే తల్లో పెట్టించుకొని మరి బయల్దేరింది!

దారి పొడుగునా రాజేశ్వరి ఆపకుండా కబుర్లు చెప్పింది.

బయటకొస్తే భర్త చెయ్యి తగిలితేనే సిగ్గుపడిపోయే భార్య ఈ రోజు తన మీద పడి మరి నడుస్తుంది!

ఆమెలో అంత ఉత్సాహాన్ని, ఆనందాన్ని ఏ నాడు గమనించలేదు గోపాలం!

సినిమా చివరి రోజు కావటంతో పై తరగతి టిక్కట్లు అయిపోయాయి! నేల టిక్కట్లు మాత్రం ఇంకా యిస్తునే వున్నారు! ఈ సినిమాకి 'క్లాసు సినిమా'గా ముద్రపడింది.

సినిమా ప్రారంభం కావటానికి ఇంకో పావు గంట టైము వుండటంతో ముందుగా టిక్కట్లు తెచ్చుకొన్న వాళ్ళు రాబోయే సినిమా వాల్ పోస్టర్లు చూస్తూ తీరుబడిగా పచార్లు చేస్తున్నారు.

దొరకని మొఖాలు అసహనంగా అటు ఇటూ తిరుగుతున్నాయి. ఆ మొఖాల్లో చివరి క్షణంలోనైనా దొరుకుతాయోమోనన్న ఆశ!

అలా తిరుగుతున్న మొఖాల్లో ఒక మొఖాన్ని చూసి గోపాలం ఉలిక్కిపడ్డాడు.

ఆయన గోపాలం పై ఆఫీసరు!

వెంట భార్య కూడ వుంది. వాళ్ళకి టిక్కట్లు దొరకలేదన్న సంగతి తెల్సిపోతూనే వుంది.

ఆయన కంటపడితే వున్న రెండు టిక్కట్లు వూడపెరుక్కోవచ్చు!

అడిగితే కాదనటానికి వీలులేదు.

ఆయన కళ్ళపడకుండా జనాల్ని చాటుచేసుకొంటూ భార్యతో మెల్లిగా హాలులో పలికి నడవసాగాడు.

ఒక్కసారి అదృశ్యమై హాల్లో పడిపోతే ఎంత బాగుండునని కూడ అనుకొన్నాడు.

శ్రీ లక్ష్మి ఎడ్యుకేషనల్ సొసైటీ (మచిలీపట్నం) వారు విజయవాడలోని తుమ్మలపల్లి వారి క్షేత్రయ్య కళామండపంలో అక్టోబరు 9న ఏర్పాటుచేసిన సభలో విద్యా సంచిక 'విభూతి' ఆవిష్కరణ, ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రికలో సీరియల్‌గా ప్రచురించబడిన "ప్రేమసాగరం" నవలా రచయిత్రి శ్రీమతి ఎన్. భారతీదేవికి సన్మానం జరిపారు. సన్మానాన్ని అందుకొంటున్న రచయిత్రిని చిత్రంలో చూడవచ్చు

బీద భార్య కోరిక

జాగ్రత్తగా అడుగులు వేయసాగాడు.

అంతలోనే 'గోపాలం' అన్న పిలుపు విన్పించి కంగారు పడ్డాడు. పిలుపు ఆఫీసరు గారిదే!

విన్పించని వాడికి మళ్ళే భార్య చెయ్యి పట్టుకొని జనాన్ని తోసుకొంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోసాగాడు.

ఈసారి తప్పించుకోటానికి వీలులేని అరపులాంటి కేక 'గోపాలం'

విధిలేక వెనక్కి చూశాడు.

ఆఫీసరుగారు తనవైపే చెయ్యి చూపిస్తూ పిలుస్తున్నారు.

గోపాలం ఒక్కసారిగా నీర్సపడి పోయాడు! చెమటతో చొక్కాంతా ముద్దయింది.

భార్యని అక్కడే నిలబెట్టి బరువుగా ఆయనవైపు అడుగులు వేశాడు.

"ఏమోయ్ గోపాలం, సినిమా కొచ్చారా?" పల్కరించాడు.

గోపాలం మౌనంగా తలూపాడు.

"మాకు టిక్కట్లు దొరకలేదోయ్"

"అలాగండీ......" అనేసి వూరుకొన్నాడు గోపాలం.

"చాలా ముందుగానే వచ్చాము. అయినా దొరకలేదోయ్." ఈసారి కూడ గోపాలం "అలాగండీ ...." అని వూరుకొన్నాడు.

"హాలు మేనేజరుని కూడ కల్సాను. అయినా దొరకలేదోయ్....."

ఈ సారి కూడ గోపాలం అదేపని చేశాడు.

ఇంకా అపీసరుగారు లాభం లేదనుకొని, "నువ్వొక హెల్ప్ చెయ్యాలోయ్" అన్నాడు.

గోపాలం గుండె గుభేల్ మంది.

"మిరెండు టిక్కట్లు మాకిచ్చెయ్య గలవా?"

అయనంత నిర్మొహమాటంగా అడుగుతుంటే గోపాలంకి నోట మాట రాలేదు!

"ఎందుకంటే. కంది ఆడ మగ నేలబుకింగ్స్ రెండూ ఇంకా ఖాళీగానే వున్నాయి. జనం కూడ లేరు. మాలాంటి వాళ్ళం వెళ్ళి అందులో కూర్చోలేము కదా! మీకైతే అలాంటి ఇబ్బందులు వుండవను కొంటాను."

గోపాలం మాటలుకొసం తడుముకొసాగాడు.

"నువ్వే చెప్పు? ఫామిలీతో వచ్చాను. ఎలావెనక్కి వెళ్ళమంటావ్?"

ఇక్కడ జరుగుతున్నదేమిటో తెలియక , త్వరగా రమ్మన్నట్లు తనవైపే ఆరాటంగా చూస్తున్న భార్యమొఖం చూస్తుంటే గోపాలంకి నోరు తెరచి మాట్లాడలేక పోతున్నాడు.

"ఏమిటోయ్ ఆలోచిస్తున్నావు?" ఈసారి ఆఫీసరుగారి కంఠంలో 'ఆఫీసరు హోదా' ధ్వనించింది.

"అబ్బె..... ఏం.... లే.... దు సార్" తడబడ్డాడు.

"మరేమిటి –? ఇష్టం లేక పోతే చెప్పు, వెళ్ళిపోతాం!" ఈసారి కఠంలో 'బెదరింపు'.

"అదేం లేదుసార్ మీరే వెళ్ళండి" అంటూ ఛటుక్కున జేబులో రెండు టిక్కట్లు తీసి ఆయన చేతిలో పెట్టేశాడు.

"మరైతే టిక్కట్ల పదిరూపాయలు వుంచుకో" అంటూ ఆఫీసరు గారు జేబులో చెయ్యి పెట్ట బోయారు.

"ఫర్వాలేదు వుంచండి సార్" తీసుకోటానిక మొఖమాటపడ్డాడు గోపాలం

"సర్లే, ముందు మీరెళ్ళి టిక్కట్లు సంపాదించుకోండి. పిక్చరు స్టార్ట్ అవుతున్నట్లుంది. ఇంక మేము వెళ్తాం" అంటూ భార్యతో జనంలో కల్సిపోయారు ఆఫీసరుగారు.

ఎంత త్వరగా వెళ్ళి కుర్చీల్లో కూర్చోందామా అని ఆరాటంగా, అమాయకంగా ఎదురుచూస్తున్న భార్య కీసంగతి చెప్పటానికి నడుస్తుంటే గోపాలంకి అడుగులు పడటం లేదు.

అతని మనసు "భగవంతుడా! ఒక్కసారి భూమి బ్రద్దలయి నన్నందులో కూరుకు పోయేటట్లు చెయ్యిస్వామి" అంటూ ఆక్రోశించింది!! □